

V njenem presrečnem srcu je sladkoboletno trepetala vroča ljubezen. Bila je polna vdanosti, kakor vsaka čustvena in ljubeča žena, ki misli v svoji neskončni požrtvovalnosti, da bi se brez njene ljubezni zrušil svet. Tudi njej se je zdelo, da ga ima šele zdaj prav presrečno rada in bi mu ne mogla odreči prav ničesar, in da je bilo vse, kar je bilo prej, sama otročarija, prava nesmiselnost. V globoki ljubezni kakor ob tihi molitvi ga je hrepeneče gledala v sijajoče oči. In čim dalje ga je gledala, tem večje začudenje je vstajalo v žgočem kesu: Kako si mogla, si smela, čeprav samo za kratko dobo, pozabiti to svojo prvo, resnično in veliko ljubezen?

Kakor bi bila iskala blagega odpuščanja, se je mehko privila k Emilu in si je želela, da bi umrla v njegovem močnem naročju, ker bi velika blaženost tako trajala na vekov veke.

(Konec prihodnjič.)

STANKO KOSOVEL:

MISLI V SAMOTI.

Rad bi rož, rad bi sanj, rad bi cest
širokosti brezkončnih daljin,
rad, da dušo objela povest:
prost si, sin!

Rad bi vod, rad bi strug, rad bi rek,
ki jim ni do ječanja vetrov,
rad, da svetu oznanjal njih tek:
ni mrakov!

Rad bi solnc, ki sijó na ljudi
in k vstajenju budijo upor
in poznajo besedo moči:
le navzgor!

*Kaj bi si rad? Tega tu
ob najbolji volji nisem*

